

РЕШЕНИЕ

№ 35

гр. Радомир, 23.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – РАДОМИР, IV СЪСТАВ, в публично заседание на деветнадесети юни през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: РОСЕН ПЛ. АЛЕКСАНДРОВ

при участието на секретаря И.Е.С.
като разгледа докладваното от РОСЕН ПЛ. АЛЕКСАНДРОВ
Административно наказателно дело № 20231730200066 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 59 и сл. от ЗАНН.

С наказателно постановление № 23-0328-000014/14.02.2023 г. началник група в РУ – Р. е наложил на жалбоподателя Б. Г. Т. административно наказание „глоба“ в размер на 200,00 лева и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от шест месеца за нарушение на чл. 140, ал. 1 ЗДвП, на основание чл. 175, ал. 3, пр. 1 ЗДвП.

Недоволен от така наложеното му наказание жалбоподателят, по изложените в жалбата и в с. з. от адвокат-пълномощника си правни доводи, моли съда да отмени атакуваното наказателно постановление, като неправилно и незаконосъобразно.

Въззиваемата страна, редовно и своевременно призована, не изпраща представител в съдебно заседание.

Радомирският районен съд, като взе предвид становищата на страните и като прецени събраните по делото доказателства по реда на чл. 14 и чл. 18 НПК, приема следното:

Жалбата изхожда от легитимирано и заинтересовано лице да оспори пред съда законосъобразността на горепосоченото наказателно постановление. Подадена е в законоустановения срок, предвиден в чл. 59, ал. 2 ЗАНН, поради което следва да бъде разгледана по същество.

ОТ ФАКТИЧЕСКА СТРАНА:

По делото се установява, че на 08.11.2022 г. бил съставен акт № . за установяване на административно нарушение от свидетеля К. Г. К. в присъствието на свидетеля К. Г. К., срещу Б. Г. Т., за това, че на 08.11.2022 г., в 10,20 ч., в гр. Р., по ул. „Д.“, в района на ЗТМ, с посока на движение от гр. Р. към с. Ч.м., жалбоподателят е управлявал специален автомобил

„С.“, с рег. № ., собственост на „В.Г.“ ЕООД, като при извършената проверка се установило, че считано от 10.06.2022 г. автомобилът е със служебно прекратена регистрация по чл. 143, ал. 15 ЗДвП.

В срока по чл. 44, ал. 1 ЗАНН не е постъпило писмено възражение по акта от жалбоподателя.

Като е взел предвид акта, писмените доказателства и доказателствени средства, наказващият орган е издал атакуваното наказателно постановление № . г., като е наложил на жалбоподателя административно наказание „глоба“ в размер на 200,00 лева и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от шест месеца за нарушение на чл. 140, ал. 1 ЗДвП, на основание чл. 175, ал. 3, пр. 1 ЗДвП.

Така установената фактическа обстановка се потвърждава от всички събрани по делото писмени и гласни доказателства, а именно: от показанията на разпитания в съдебно заседание свидетел, както и от присъединените по реда на чл. 283 НПК писмени доказателства. Съдът кредитира показанията на свидетеля К. К., тъй като са последователни, безпротиворечиви и логични, а и се потвърждават от останалите събрани доказателства.

ОТ ПРАВНА СТРАНА:

При разглеждане на дела по оспорени наказателни постановления районният съд е винаги инстанция по същество - чл. 63, ал. 1 ЗАНН. Това означава, че съдът следва да провери законосъобразността на постановлението, т. е. дали правилно са приложени процесуалният и материалният закон, независимо от основанията, посочени от жалбоподателя - аргумент от чл. 314, ал. 1 НПК, вр. чл. 84 ЗАНН. На първо място, съдът счита, че както АУАН, така и НП са съставени от компетентни органи – старши полицаи при ОДМВР – П., РУ - Р., съответно - началник група в РУ - Р., видно от заповед № 8121з-1432/02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи. Съставените АУАН и НП съдържат всички реквизити, предвидени в разпоредбата на чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН, поради което съдът счита, че в хода на административнонаказателното производство не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Както в АУАН, така и в издаденото въз основа на него НП, са посочени точно и ясно: собственото, бащиното и фамилното име на съставителя и длъжността му; датата на съставяне на акта; датата и мястото на извършване на нарушението; описание на нарушението и обстоятелствата, при които е било извършено; законните разпоредби, които са нарушени; собственото, бащиното и фамилното име и възрастта на нарушителя, точния му адрес, единен граждански номер; имената и точните адреси на свидетелите. При издаване на АУАН и НП са спазени и сроковете по чл. 34 от ЗАНН.

По съществото на спора съдът намира, че фактическата обстановка, описана в АУАН и издаденото въз основа на него НП, не е доказана от АНО и Т. неправилно е санкциониран с атакуваното НП за извършено административно нарушение по чл. 140, ал. 1 ЗДвП. Това е така по следните съображения:

Административнонаказателната отговорност на жалбоподателя е ангажирана на

основание чл. 175, ал. 3, пр. 1 от ЗДвП за нарушение на чл. 140, ал. 1 от ЗДвП. Съгласно приетата за нарушена разпоредба на чл. 140, ал. 1 от ЗДвП „по пътищата, отворени за обществено ползване, се допускат само моторни превозни средства и ремаркета, които са регистрирани и са с табели с регистрационен номер, поставени на определените за това места“. За това нарушение чл. 175, ал. 3, пр. 1 от ЗДвП предвижда налагане на наказание „глоба“ от 200,00 до 500,00 лева и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 6 до 12 месеца на всеки водач, който управлява моторно превозно средство, което не е регистрирано по надлежния ред.

При преценка на субективната страна на административното нарушение съдът съобрази и разпоредбата на чл. 143, ал. 15 от ЗДвП, съгласно която служебно прекратяване на регистрацията настъпва автоматично, ако новият собственик не изпълни задължението си в двумесечен срок да пререгистрира автомобила. За тези действия на контролните органи собственикът не се уведомява, като в случая задължението е за последния. В случая, видно от събраните доказателства и приложени в АНП, жалбоподателят е само водач на МПС и за него няма задължение да регистрира ППС и да знае за това задължение. Доказателствата сочат, че към момента на проверката Т. не е бил собственик на управлявания от него автомобил. Управляваният от него специален автомобил е бил с поставени на местата регистрационни табели, което означава, че преди да предприеме управлението му е направил всичко нужно, за да се убеди, че може да се движи с него по пътищата, отворени за обществено ползване. Към момента на твърдяното нарушение – 08.11.2022 г., Т. не е бил собственик на специалния автомобил, поради което по силата на чл. 145, ал. 2 от ЗДвП няма задължение в едномесечен срок от придобиването да го регистрира на свое име. Липсват доказателства собственикът на автомобила да е уведомил ползвателя, че автомобилът е със служебно прекратена регистрация. Очевидно собственикът не е изпълнил това задължение, поради което е последвало служебно прекратяване на регистрацията, без това обстоятелство да е известно на ползващия автомобила на същия този ден - жалбоподателя. Няма представени доказателства Т. да е знаел и да е бил уведомяван по друг начин за тази прекратена регистрация. Това обстоятелство изключва субективния елемент на възведеното нарушение по чл. 140, ал. 1 ЗДвП. Незнанието на жалбоподателя за служебно прекратената регистрация води до категоричен извод, че вмененото умишлено нарушение на чл. 140, ал. 1 ЗДвП не е извършено от него виновно по смисъла на чл. 6 ЗАНН, тъй като вината е субективното отношение на дееца към извършеното от него нарушение. Незнанието на фактическите обстоятелства, принадлежащи към състава на вмененото нарушение по чл. 140, ал. 1 ЗДвП, изключва умишъла относно това умишлено нарушение – арг. от чл. 4, ал. 1 НК, вр. чл. 11 ЗАНН, относно обстоятелствата, изключващи отговорността.

При така установеното, съдът намира, че нито са налице елементите от състава на нарушението по чл. 140, ал. 1 от ЗДвП, нито са налице каквито и да е доказателства за това, че деянието е осъществено от жалбоподателя виновно, поради което това деяние се явява несъставомерно от субективна страна по чл. 140, ал. 1 от ЗДвП и на това основание обжалваното НП № . г. следва да бъде отменено като неправилно и незаконосъобразно.

По разноските:

С оглед изхода на спора, на основание чл. 63д, ал. 1 ЗАНН въззиваемата страна следва да бъде осъдена да заплати на жалбоподателя направените от последния разноси в размер на 350,00 лева, представляващи заплатеното адвокатско възнаграждение.

Водим от изложените съображения и на основание чл. 63, ал. 1 ЗАНН, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ наказателно постановление № 23-0328-000014/14.02.2023 г., издадено от началник група в РУ – Р., с което на Б. Г. Т., с ЕГН: *****, с адрес: с. Д.Р., общ. Р., обл. П., е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 200,00 лева и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от шест месеца за нарушение на чл. 140, ал. 1 ЗДвП, на основание чл. 175, ал. 3, пр. 1 ЗДвП, като НЕЗАКОНОСЪОБРАЗНО.

ОСЪЖДА Областна дирекция на МВР - П., с адрес: гр. П., ул. „С.“ № 1 ДА ЗАПЛАТИ на Б. Г. Т., с ЕГН: *****, с адрес: с. Д.Р., общ. Р., обл. П. сумата от 350,00 (триста и петдесет лева), представляваща направени разноси по делото.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване пред ПАС в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Съдия при Районен съд – Радомир: _____